

Arrest

nr. 173212 van 17 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2016 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Libanon van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 28.06.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 20.07.2016 asiel in België. Hij legde een document afkomstig van de Italiaanse autoriteiten ('Relata Di Notifica') d.d. 04.04.2014 voor waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten de internationale bescherming niet toekenden aan betrokkene. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 28.09.2013 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, op 22.08.2014 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, op 03.06.2015 in Noorwegen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, op 02.07.2015 in Zweden geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 04.12.2015 in Nederland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene reeds eerder asiel te hebben gevraagd in België. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat betrokkene op 29.10.2013 een eerste keer asiel vroeg in België. Op 26.11.2013 werd er aan betrokkene een beslissing tot vasthouding (Bijlage 39ter) uitgereikt met het oog op een snelle repatriëring van betrokkene naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Op 12.12.2013 diende betrokkene via zijn raadsman een verzoekschrift tot schorsing in tegen deze beslissing waardoor betrokkene op 19.12.2013 opnieuw werd vrijgesteld. Op 27.11.2013 werd er door onze diensten een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 17.12.2013 met toepassing van artikel 16.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Op basis van dit akkoord werd er op 22.01.2014 aan betrokkene een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) uitgereikt door onze diensten en werd betrokkene opnieuw vastgehouden met het oog op een repatriëring naar Italië. Op 29.01.2014 werd betrokkene door onze diensten effectief gerepatriëerd naar Italië. Op 04.02.2014 diende betrokkene via zijn advocaat nog een uiterst dringend verzoek tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) tegen zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Dit verzoekschrift werd op 12.02.2014 verworpen door de RVV.

Op 20.07.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin bevestigde hij het feit reeds eerder asiel te hebben gevraagd in België en dat hij op 29.01.2014 door onze diensten gerepatriëerd werd naar Italië, hij legde tevens ook een factuur voor om dit aan te tonen. Betrokkene verklaarde na zijn repatriëring naar Italië ongeveer 6 maanden op straat in Rome (IT) te hebben verbleven. Betrokkene toonde ook via een document aan dat de Italiaanse instanties op 04.04.2014 beslisten dat betrokkene niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Betrokkene verklaarde na zijn verblijf in Italië te voet en per bus te zijn doorgereisd naar Duitsland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.08.2014 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en stelde ongeveer 8 maanden in een opvangcentrum in Berlijn (DE) te hebben verbleven. Hij verklaarde ook in Duitsland de beslissing te hebben verkregen om hem in het kader van Verordening 604/2013 naar Italië te repatriëren waardoor betrokkene per bus verder doorreisde naar Noorwegen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 03.06.2015 asiel vroeg in Noorwegen. Betrokkene bevestigde zijn asielaanvraag in Noorwegen en verklaarde ongeveer 2 maanden in een opvangcentrum ergens in het noorden te hebben verbleven. Hij stelde dat hij niet wachtte op een beslissing van de Noorse autoriteiten omtrent zijn in Noorwegen ingediende asielaanvraag omdat hij zich heel ziek voelde in de omgeving in het noorden en hij daarom per bus verder doorreisde naar Zweden. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 02.07.2015 in Zweden geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde dat hij reeds eerder in Zweden asiel vroeg en verklaarde ongeveer 4 à 5 maanden in een opvangcentrum te Göteborg (SE) te hebben verbleven. Hij verklaarde dat de Zweedse autoriteiten tevens ook besloten om betrokkene te repatriëren naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 waardoor hij besloot om per bus verder door te reizen naar Nederland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 04.12.2015 in Nederland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde dat hij reeds eerder asiel vroeg in Nederland en hij verklaarde ongeveer 6 à 7 maanden in verschillende opvangcentra waaronder in Goes, Zeeland (NL) te hebben verbleven. Betrokkene verklaarde dat hij door de Nederlandse autoriteiten gerepatriëerd werd

naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Dit wordt ook bevestigd door de Nederlandse Verbindingsambtenaar die op 20.07.2016 bevestigde dat betrokkene asiel vroeg in Nederland en dat hij op 15.06.2016 gerepatriëerd werd naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde na zijn repatriëring naar Italië ongeveer één week in Milaan (IT) en Rome (IT) te hebben verbleven alvorens te voet en met een transit via Oostenrijk en Duitsland naar België door te reizen.

Betrokkene arriveerde in België op 28.06.2016 en vroeg asiel in België op 20.07.2016.

Betrokkene duidde tijdens zijn gehoor d.d. 20.07.2016 geen specifieke reden aan waarom hij besloot om in België asiel te vragen. Hij uitte wel verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat hij verklaarde niet terug te willen naar Italië omdat hij daar niet aanvaard wordt. Hij verklaarde ook altijd op straat te staan in Italië en er geen hulp of geld te verkrijgen. Hij stelde wel soms aan de mensen te vragen om wat eten te krijgen en voegde de hierboven beschreven documenten omtrent zijn verblijf in Italië nog verder toe aan zijn dossier.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 27.07.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties, die op 03.08.2016 instemden met dit verzoek voor terugname en met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken verder ook dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij niet terug wil naar Italië omdat hij er niet aanvaard zou worden, alsook zijn verklaring geen hulp te verkrijgen in Italië, merken we vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein

versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

Het Hof oordeelde dat er op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Zo stelde het EHRM in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1994 geboren alleenstaande man. In het kader hiervan merken we wel op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde plots het bewustzijn te kunnen verliezen, aan stress te lijden en suikerziekte te hebben waarvoor hij medicatie neemt. We benadrukken dat betrokkene omtrent deze aspecten betreffende zijn gezondheidstoestand geen medische attesten of andere documenten aanbracht waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene tot een dermate kwetsbaar profiel behoort en dat zijn omstandigheden vergelijkbaar zijn met de situatie waarover sprake was in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland*. Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij altijd op straat staat in Italië. Gericht op de opvang voor asielzoekers in Italië merken we op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Vanuit het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) vermelden we dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt wel dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake, waardoor we desbetreffend dan ook niet kunnen afleiden dat betrokkene na zijn repatriëring automatisch op straat zal belanden in Italië. Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts verwijzen we ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Italië waarin wordt opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We benadrukken dan ook dat we van oordeel zijn dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de

Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent ook onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to- date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij geen hulp of geld verkreeg in Italië en dat hij soms aan de mensen op straat vroeg om wat eten te krijgen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Italië waarin melding wordt gemaakt van het feit dat de vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers die in de opvangcentra verblijven een maandelijks toeslag verkrijgen tussen de 60 en 75 euro ligt (p. 65). Daarnaast maakt het rapport ook duidelijk melding van het feit dat de basisvoorzieningen (eten, accommodatie, kledij, informatie en juridische bijstand, eerste hulp) aangeboden worden in alle verschillende soorten opvangvoorzieningen (CDA, CPSA, CRA, SPRAR) en maakt het geen melding van structurele tekortkomingen hieromtrent die wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest (p. 64).

We stellen verder vast de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde soms het bewustzijn te verliezen, aan stress te lijden en suikerziekte te hebben waarvoor hij medicatie neemt. We benadrukken dat hij hieromtrent of omtrent andere aspecten van zijn gezondheid tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bijgevolg maakte de betrokkene het niet voldoende aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We merken verder op dat op basis van de door betrokkene aangebrachte documenten in verband met zijn reeds eerder in Italië ingediende asielaanvraag afgeleid kan worden dat betrokkene reeds een negatieve beslissing ontving omtrent zijn asielaanvraag in Italië. Dit wordt ook bevestigd door het akkoord voor de terugname van betrokkene door de Italiaanse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Italië een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen indien hij dat wenst. We merken desbetreffend ook op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede

de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen in dit verband ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Italië. Hierin wordt melding gemaakt van het feit dat kandidaat-vluchtelingen die reeds een negatieve beslissing ontvingen in Italië na overdracht de mogelijkheid hebben om in beroep te gaan tegen hun beslissing (p. 40). Indien betrokkene reeds een beroep heeft ingediend in Italië zal hij tevens ook de mogelijkheid hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten indien hij nieuwe elementen kan aanbrengen in verband met zijn asielaanvraag en actuele vluchtmotieven (p. 47). We wijzen er tenslotte ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder andere nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, meer bijzonder in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing rust op de overweging dat Italië lid is van de Conventie van Genève waardoor zij in de mogelijkheid zal gesteld worden een asielaanvraag in te dienen die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden. Na een theoretisch betoog over de draagwijdte van artikel 3 EVRM, stelt verzoekende partij dat de dienst vreemdelingenzaken tot haar conclusie is gekomen op grond van een partiële lezing van het AIDA-rapport en dat zij enkel verwijst naar stukken uit dit rapport die dienstig kunnen zijn om verzoekende partij terug te leiden naar Italië zonder rekening te houden met andere informatie. Zij meent tevens dat de bestreden beslissing niet gesteund is op actuele informatie nu de gehanteerde informatie gegevens tot ten laatste december 2015 inhoudt. Verzoekende partij verwijst naar internetpagina's van telegraph.co.uk, euobserver.com en echo.net van mei en augustus 2016 en citeert hieruit. Zij betoogt in essentie dat er een verhoogde instroom aan immigranten is. Verder citeert zij ook uit het AIDA-rapport en meent dat daaruit blijkt dat asielzoekers in Italië in preciaire levensomstandigheden zitten, dat er onvoldoende opvangplaatsen zijn voor Dublin-returnees en dat het reguliere opvangnetwerk vaak verzadigd is. Verder wijst zij op recente berichtgeving die gewag maakt van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië. Er blijkt niet of de huidige inspanningen van Italië volstaan om het risico op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden. Ook de Raad van de EU is van mening dat Italië een crisis doormaakt waardoor asielzoekers moeten worden overgebracht naar andere Europese landen. Verzoekende partij citeert voorts uit het AIDA-rapport om aan te geven dat de toegang tot de asielprocedure problematisch is en citeert tevens uit rechtspraak van de Raad van 2015. Tevens verwijst zij naar het arrest Tarakhel en betoogt dat Italië gedetailleerde en betrouwbare garanties moet geven wat betreft de precieze opvangstructuur waarin de betrokkene zal terechtkomen.

2.5.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken ten einde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekende partij bij haar Dublingehoor wel stelde dat zij in Italië op straat heeft verbleven, en dat zij aldaar niet aanvaard wordt alsook dat zij er geen hulp of geld zou hebben gekregen. De verwerende partij heeft er evenwel op gewezen dat Italië inspanningen heeft gedaan en doet om de opvangcapaciteit te verhogen en dat blijkens de rapporten geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake en dat ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland ten tijde van MSS. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekende partij, indien zij meende dat zij onheus behandeld werd door de Italiaanse autoriteiten, steeds een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties en dat uit niets blijkt dat zij daartoe in de onmogelijkheid verkeerde. Verder wordt erop gewezen dat vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers die in de opvangcentra verblijven een maandelijks toeslag krijgen van 60 à 75 euro en dat de basisvoorzieningen in alle verschillende centra worden aangeboden en er geen melding wordt gemaakt van structurele tekortkomingen.

Verzoekende partij laat, behoudens haar kritiek op de opvangcapaciteit (dewelke lager wordt besproken), deze motivering ongemoeid, zodat ze onverminderd blijft staan.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM om tot de conclusie te komen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Verzoekende partij meent evenwel dat, gelet op de hoge instroom van migranten in Italië, waarbij zij verwijst naar internetartikels, een nauwgezet onderzoek zich opdringt. Zij wijst op passages uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport waarbij er tijdelijke opvang voorzien was voor Dublin-terugkeerders dat slechts 443 Dublin-terugkeerders kan opvangen. Verder werd deze tijdelijke opvang stopgezet in juni 2015.

Zoals de verzoekende partij evenwel zelf verder erkent, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze gegevens, nu zij er in de bestreden beslissing op wijst dat het AIDA-rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Het argument dat er dus maar 443 plaatsen beschikbaar zouden zijn voor deze Dublin-terugkeerders in de opvangcentra die specifiek bedoeld waren

voor hen is derhalve niet relevant, zo evenmin het argument dat deze specifieke centra niet langer operationeel zijn en er niet mag worden van uitgegaan dat deze projecten niet verder worden verlengd.

Verzoekende partij meent evenwel dat ook de verwijzing naar het reguliere opvangnetwerk niet volstaat omdat volgens haar blijkt dat het reguliere opvangnetwerk vaak verzadigd is. Een verwijzing evenwel naar een verslag van UNHCR over de "arrivals by sea" in Greece waarbij bedenkingen worden geuit over de opvangcapaciteit in Griekenland en niet in Italië, en slechts aangegeven wordt hoeveel personen vorig jaar in Italië zijn aangekomen in vergelijking met Griekenland, kan evenwel niet nuttig worden aangevoerd om te argumenteren dat er überhaupt niet genoeg opvangplaatsen zouden zijn in Italië. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is verwerende partij niet blind voor het feit dat er een aanhoudende toestroom is van immigranten in Italië maar benadrukt zij dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit te vergroten. Zo wijst zij erop dat de capaciteit in reguliere opvangcentra tegen einde 2016 zal gestegen zijn en dat bovendien blijkt dat reeds in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had. Uit het AIDA-rapport blijkt bovendien dat er sprake is (up-to-date tot december 2015) van 100.022 plaatsen, zoals verzoekende partij zelf erkent in het verzoekschrift, hetgeen juist de stelling van de verwerende partij ondersteunt dat de inspanningen van de Italiaanse diensten om de opvangcapaciteit te vergroten vruchten afwerpt. Verzoekende partij gaat met haar verwijzing naar de opvangcapaciteit zoals weergegeven in het AIDA-rapport eveneens voorbij aan het feit dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat deze opvangcapaciteit ondertussen nog verhoogd is. Zo blijkt ondermeer dat het SPRAR-netwerk begin 2016 niet 21 814 maar wel 32 000 plaatsen zou moeten hebben. Verzoekende partij brengt op het eerste zicht geen gegevens aan die op het tegendeel kunnen wijzen. Verzoekende partij maakt evenmin met concrete gegevens op het eerste zicht aannemelijk dat de intentie om de opvangcapaciteit te verhogen slechts bij een intentie blijft en dat de Italiaanse autoriteiten er niet op een adequate wijze in slagen hoofd te bieden aan de toestroom van immigranten.

Verder stelt verzoekende partij, betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, dat de Raad van Europa dan ook geopteerd heeft voor een herverdeling maar dat er midden december nog maar 144 mensen naar andere lidstaten waren overgebracht.

Naast de hervestiging waarnaar verzoekende partij verwijst benadrukt de Raad nogmaals dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er sprake is van een beleid dat op verschillende sporen loopt: immers blijkt ook dat de opvangcapaciteit systematisch wordt uitgebreid en dat uit de door de verwerende partij gehanteerde bronnen is gebleken dat de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zal zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3) en het SPRAR-netwerk tegen begin 2016 32.000 personen zal kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6) en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."*

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van

verzoeker moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

De citaten waarnaar verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen. Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). Verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar in casu anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention.[Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35§§3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise. [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015)

Verzoekende partij kan voorts niet zonder meer naar het arrest Tarakhel verwijzen om aannemelijk te maken dat in haar zaak individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Zij brengt niks in tegen

de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen medische attesten of andere elementen heeft aangebracht die aantonen dat een overdracht een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië. Daar komt nog bij dat blijkens de bestreden beslissing de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien. Dit is in overeenstemming met het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar verscheidene arresten van de Raad dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat zij niet aantoonbaar zich in dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Verzoekende partij betoogt nog dat de toegang tot de asielprocedure in Italië problematisch kan zijn. In eerste instantie wijst zij erop dat bij aankomst in Italië de Dublinterugkeerder een brief krijgt met informatie over de Quaestura waar zij zich moet aanmelden en dat, hoewel in de praktijk de aldaar aanwezige NGO's de asielzoekers voorzien van een treinticket, dit niet te allen tijde het geval is.

Verzoekende partij toont echter niet aan dat zij geen beroep zal kunnen doen op de hulp van de betrokken NGO's, en al evenmin dat zij niet desgevallend zelf financieel zal kunnen instaan voor de aanschaf van een treinticket, dit temeer nu blijkt dat verzoekende partij er in het verleden in geslaagd is naar diverse Europese landen op eigen initiatief te reizen waarbij evenmin enige financiële belemmering bleek.

Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de korte beroepstermijn inzake beroepen tegen negatieve beslissingen die er omwille van verschillende factoren toe leidt dat de beroepen kwalitatief niet hoogstaand zijn. Het door verzoekende partij bijgebrachte citaat is echter niet van aard om de motivering in de bestreden beslissing dat *"kandidaat-vluchtelingen die reeds een negatieve beslissing ontvingen in Italië na overdracht de mogelijkheid hebben om in beroep te gaan tegen hun beslissing (p. 40). Indien betrokkene reeds een beroep heeft ingediend in Italië zal hij tevens ook de mogelijkheid hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten indien hij nieuwe elementen kan aanbrengen in verband met zijn asielaanvraag en actuele vluchtmotieven (p. 47). We wijzen er tenslotte ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder andere nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming."* in een ander daglicht te stellen, temeer nu zij niet aantoonbaar dat deze beroepstermijn systematisch een daadwerkelijke rechtsbescherming in de weg zou staan.

Ook op deze gronden is een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, of van de materiële motiveringsplicht, prima facie niet aangetoond. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking, en in zoverre verzoekende partij nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, kan evenmin dergelijke schending op het eerste zicht worden weerhouden.

2.5.2.3. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

S. DE MUYLDER